

Зашто волим Бујановац?

Иза неколико брда крије се једна долина, лепа и мирна. Упркос многим и великим притисцима и неправдама које јој се чине, она остаје поносна и несаломива.

Ех! Сећам се ко данас дединих речи, једне хладне зимске ноћи. Напољу је било веома хладно, дувао је јак ветар, као да је хтео да сруши све пред собом, а ја сам био унутра и чучао на дединим рукама које су се грејале близу ватре. Он је сватио да се ја бојим и да би ме смирио почео да ми прича једну лепу причу о прошлости моје домовине.

Био је ово један мали градић са мало кућа, и оне су биле мале, једноспратне, веома скромне. Многи ратови су се водили да би се окупирало ово место. Рат је био ужасан, а најужаснији када је Немачка војска свим силама покушала да заузме ово место. Ми смо били још деца, авиони су надлетали преко наших глава, а ми, деца ко деца трчали смо за њима као да су играчке, док нам један старац није рекао да су веома опасни и могли би да погинемо јер су немилосрдни. Послушали смо његов савет али никако нисмо могли да сватимо да би могли да нас повреде. Зашто би када ми нисмо ништа урадили? Упркос свим ратовима које су водили Немци, уједињени партизани успели су да их отерају одавде, из наше земље. И дедине приче су престале када је увидео да ме је страх прошао и да немам чега да се плашим.

А данас моја домовина је слободна, лепа и пуна је живота захваљујући њима. Код нас се живи радосно, Албанци, Срби и Роми, сви заједно јер не кажу узалуд да где има заједништва ту има и јачине. Данас као ученик, ја сам радостан и срећан јер у мојој домовини влада живот пун снова и тежњи за бољим сутра, бољом будућношћу. Нашу омладину често зближава игра, песма, екскурзије разне за које заслугу имају међународне организације које путем семинара утичу на то да се још више зближимо не узимајући у обзир ко смо и шта смо, које вере или националности.

Иако није развијен као остали градови, у његовом срцу има мира, доброте и поштовања за све који ту живе. Како да не мислимо с љубављу летње ноћи, када се сваке ноћи у центру града организују програми, песме и кола свих заједница које живе и осећају да припадају овде.

У мом граду нема места за мржњу и нетрпељивости јер близина између младих склања све баријере које постоје не остављајући ни темељ истих.

Из овог града су изашли многи интелектуалци, професори, доктори наука, академици, а то нас тера да будемо само још више поносни на њега и да га још више волимо, да растемо и живимо срећни.

И како да не волим мој град, место где цвета омладина пуна самопоуздања и наде, снова, место где је блато слађе од меда, место које крије једну лепу историју, место где осмех зауставља кишу, моју домовину, Бујановац.

Схемб Схабани